

طراحی مجتمع درمانی- تفریحی رشت با رویکرد طراحی منطقه گرای انتقادی در جهت هویت‌مندی مکانی

علی صالحی دوبخشری*، 206،

96-10-27

انسان همواره در طول تاریخ به دنبال معنا و هویت خود در هر پدیده‌ای بوده است. این معنا و هویت به خصوص در معماری عصر حاضر به شدت رنگ باخته است و مکان‌های هویت‌مند و شاخص گذشته که مختص به منطقه و اقلیم خاص خود بوده‌اند، تبدیل به معماری نسبتاً یک شکل بی هویت و بی معنایی شده است که در برخورد با آن، نه حس مکان و نه حس تعلق به مخاطب القا نمی‌شود و حتی نمیتوان عمده‌ی بناهای جدید را به عنوان نشانه‌ای شاخص از منطقه یا شهر محسوب نمود. از سویی دیگر عملکردگرایی صرف مراکز درمانی موجب ایجاد یک دلزدگی شدید در اکثر مراجعه‌کنندگان به این کاربری‌ها شده است که گاهی به همین دلیل دلزدگی و بی‌انگیزگی حاصل از برخورد با مکان، در روند درمانی مراجعه‌کنندگان وقفه‌های طولانی بوجود آمده است و یا بطور کامل متوقف شده است؛ چرا که نتایج تحقیقات نشان داده است که محیط مناسب می‌تواند موجب تسریع در بهبودی بیمار شود و بالعکس. همچنین با توجه به ورود منطقه‌ی گیلان به سیاست رقابتی توریسم سلامت، تا حد امکان مناسبتر است که به ضعف‌های درمانی این منطقه که امکان جذب ویژه‌ی گردشگر سلامت را داشته باشد، پرداخته شود. این تحقیق سعی دارد که با تکیه بر مطالعات کتابخانه‌ای و اسنادی و تحلیل منطقی حاصل از آن و سپس طراحی معماری همه‌ی فضاها، مجتمعی تفریحی - درمانی در رشت را پیشنهاد دهد که با رویکرد معماری منطقه‌گرای انتقادی و ترکیب عناصر معماری و محیطی شاخص منطقه‌ی گیلان که به نوعی هویت و معنای عظیمی را با خود به همراه دارد، روح و جان دوباره‌ای به کالبد بی روح مراکز درمانی ببخشد و علاوه بر هویت‌مندی هرچه بیشتر مکان، با نگاهی به ضعف‌های درمانی منطقه و تکیه بر طراحی شفابخش، به ارتقای توریسم سلامت منطقه نیز کمک نماید.

کلمات کلیدی : مجتمع درمانی-تفریحی، منطقه‌گرای انتقادی، هویت، حس مکان

[Islamic Azad University, Rasht Branch - Thesis Database](#)

[دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت - سامانه بانک اطلاعات پایان نامه‌ها](#)